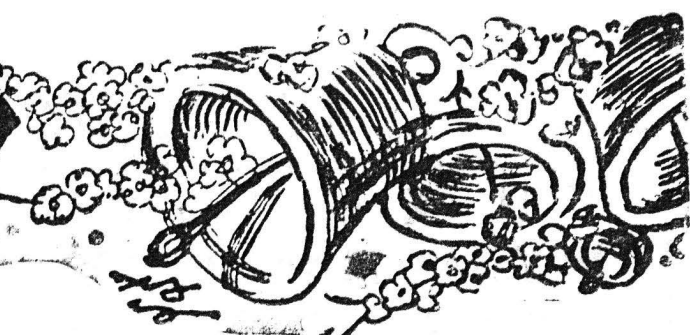

ΕΝΔΥΤΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΕΜΜΑΟΥΣ

Ὁ Κύριε, μέϊνε μαζί μας!...

[illegible]

« Ἀς εἶναι ὁμοως τοὺς μένει ἀκούη »· ἡ ἐκπίδρα τῆς! Ἀναστασία, ποῦ... « Ἐὶ λὲς δὲς, ἀναστασία, δὲ ἐπαληθεύσων δὸς ὁ Διδάσκων, μὲς εἴπῃ γιὰ τὴν Ἀνάστασιν Του; Νὰ εἶναι τὰς ἀλήθεια διὰ σήμερα τοῦ πρωτῆ ἡγιασμένου οἱ γυναικας στὸν Τάφο Του, τὸν εὐρίθκων ἀνοιχτό, καὶ διὰ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου ἔλειπε; Τὰ πιστεύεις δὲ! αὐτά; »

« Μὴν ἀμφιβόλλῃς, Κλέωπα, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος μὲς ὑποσχέθη δι' ἂ ἐπαληθεύσῃ καὶ μὲς κερατὰ ἀπ' ὅσα μὲς εἰδίσκω... »

« Ναι, δὲ λέγω, Ἀλλὰ δὲ-ταν θυμῶμαι καὶ εἰπὴν τὴν ὁδὸν τοῦ Σταυροῦ, ἐκείνῳ τοῦ «Θεοῦ μου, Θεοῦ μου, ἵνα εἰ ἔγκαιτέμῃς με», τοιάδῳ μέσῳ μου κατὰ νὰ κλονίζε-ται... »

« Μὴν κλονίζῃσαι, Κλέωπα, ἐκείνῃ τὴν ὁρὰν δὲν ἔπαυχε ἡ Θεότης, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος Ἰησοῦς! Ἐκείνῳ διὰ Αὐτοῦς ποῦ μ' ἐνα «Δεῖρο» ἀνέστης τὸν τετάρτημερο Ἀδάρῳ, ὅ' ἀναστήθῃ καὶ Αὐτὸς αὐτε-ζούσιω... »

« Μακάρι, Ἀλλὰ κι' ἂν ἀναστήθῃ, ὅθ φανθὶ τὰχα καὶ πάλι ὁ ἐμάς τοὺς ἀχά-ριστῶς, ποῦ τόσο δειλὰ τὸν ἐγκατέλειψαμε τὴν τε-λευταία ὅρα; »

« Ἐφ' ὅσον συγχώρησας τοὺς σταυρωτάς Του ὁἱ συγχώ-ρησῃ κι' ἐμάς. Ἦτο τόσο ἀγάθος ὁ Παῖρ!... »

Τὴ ἀσπρημένην ποῦ εἶναι τέλος πάντων. « Ἀκούς ἐκεῖ νὰ συμπαρίσθῃς μὲ κάποιον ἀγνώστου νέον καὶ νὰ μὴ τὸν ἔχουν ἀντιληφθῇ. Μήπως ὅρα; »· ὁ γὰρ ὁ Αὐτὸς ἔλεγε, « ἴδου, ἰδοὺ καὶ ἐνέωτερο! Ὁλοῦναι νὰ τὸν ρωτήσῃς, ἄλλὰ νὰ ἰ τοὺς προλαβόντες αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπισθόντες τὸν λόγον, ὅς νὰ τοὺς ἐ-γνώριζεν ἀπὸ χρόνια... »

— Τὴ σημαίνει ἡ συνομιλία σας αὐτὴ; Καὶ τὰρα στὴ μιά ἐποχὴ ποῦ γύρω μας, εἶναι ὅλα χαρομένα καὶ γλα-στά. Γιατὶ εἰς εἰς σκυ-θροῦται!

« Ἐρωτάς, νῆς μου, γιατί εἰμεθα σκυθροῦται. Μὰ δὲν εἶσαι λοιπὸν Ἰερουσαλὴ-της, ὅστε καὶ ἰαυδοῖς τῶν περιχώρων, ὅστε νὰ γνοῖς τὰ γεγονότα τὴν τελευταίαν ἡμερᾶν. Περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου... »

« Περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζω-ραίου; Ἀληθὴς; »

Αὐτοὺς ὁ Νέος, φαίνεται, δὲν γνωρίζει τὰ θλιβερά γ

γονότα της Σταυρώσεως, ἵσως καὶ εἶναι ἀπὸ τοῦς ἰουδαίους τῆς ἀπιστορίας, ποὺ ἔλαβαν καὶ προσφυγίσαντες ἐπὶ Παύλου. Ἀς τοὺς πλεονεργιστοὺς λαλοῦν καὶ ἀφ' ὧν τὸ σῶμα λαλοῦν καὶ συζητοῦν καὶ τὸ περιηρόθητον ὄνομα τοῦ Διδασκάλου. «Ὡς τε λοιπὸν. Νέε μαρ, δὲν γνωρίζεις τὸν Ἰησοῦν; Αὐτὸν εἶς τὸ πέρασμα τοῦ Ὁλοκαύτου ἐξυφάναν οἱ δαίμονες νικηθῆναι. νὶ καὶ οἱ Ὁλοιοὶ περὶ πᾶσαν εἰς τὴν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα σὺν ἐπάνω τὸς τάπητα; Δὲν ἤκουσας τίποτε γιὰ τὰ θαυμάσια τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ τὴν ἀπειροαγάγην Του πρὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, διὰ τὴν γλυκύτητα καὶ δόξαναι τοῦ λόγου Του, εἰς τὸν Ὁλοϊόν καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως υπεβάστατον; Καὶ τὸ σπουδαίον ἐστὶν ὅτι οἱ φθοροὶ ἀρχονταὶ ἡμας, Τὸν κατεβίσκανον εἰς τὸν διὰ Σταυροῦ θάνατον, Αὐτὸν τὸν παντοδύναμον Μωσαῖον.»

«Ἀλλ' ἔθεις, εἰ κρῖμα. Πρόσωπα λυπημένα γιὰ τὰ δσα ὀνόματα ἐπὶ Μωσαῖος σας, Γιὰ τὸν ὁποῖον θάνατον μαρτυροῦντες θάνατον τοῦ Σταυροῦ, αὐτὸν ἡτο ἡ προαίτιος βουλή τοῦ Ἐμμανουὴλ, νὰ γίνῃ τὸ ἔλεος ἡμῶν. Ὁδὸς γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Λοιπὸν καὶ σὺ εἶς ὅτε αὐτὸ δὲν λαλοῦν, ἐξαιολογεῖται τὸν πᾶσαν Μωσαῖον, δὲν ὄθων σας; Περὶ οὐδὲν, τὸν πιστὸν ὁμῶς δὲν ὄθων μας καὶ δὲν ὄθωνται μας, ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ πρὸς ὅλους. τρίτην ἡμέραν τοῦς μερὰ καὶ ὁμοῦ δὲν ἡκούσαμε μὴ ἀκούμ τὸ χαρμσύνον ἀγγελία τῆς Ἀναστάσεως τοῦς.»

«Ὡς ἀνέστη ὁ ἄνθρωπος τὸσπο πολλὸ λαὸν ἐβόρουν ἐπὶ τῆς ἡμέρας τὴν καρδίαν σας ὥστε νὰ ἠλπομηνόητε τὰ δσα εἶπα πρὸς ὑμᾶς ὁποῖον θάνατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Ὄθον καὶ εἰς τὰ παροῦσιν τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁποιοῦν μὲν εἶναι τὸν οὐρανὸν τὴν Πάτερα; Ἐλπομηνόητε ὅτι οἱ Δαυὶδ περὶ τῆς Ἀναστάσεως ἴου λέγει, οἱ προφῆται καὶ εἰς τὸ σῶμα Αὐτοῦ τοῦ ἴσιου σὰς ὅς ἐν σχέσει;»

Τὴ ὥρατα λοιπὸν πρὸς ὅλους τοὺς ἀγγιστοὺς αὐτοῦς Νέεσιν ἡ φωνὴ Του σὺν ἀνοιχταῖς καὶ αὐτὰς χατεῖθεν ἀπάλαιε τῆς ψυχῆς καὶ ξαναγινάνει τῆς χαμένης ἐλπίδος. Αὐτοὶ καὶ μάτια ὁμοῦ, τὸ ἀκαθόριστον.

Ο ΙΗΣΟΥΣ παρέμειναν ἐπὶ ὁλίγον εἰς Μαγδαλά, Ταξιθεῖναι τοῦ διδασκатоῦ αἰῶνος ἐπρόφρασαν καὶ εἰδόντες σημαντικὰ ἐρείπια τῆς πόλεως αὐτῆς, ποὺ σήμερον εἶναι κατεστραμμένη. Ἐπρόφρασαν τὴν ἑκάστησαν ποὺ εἶχεν ἀνεγερθῆ εἰς τὴν θέσιν τῆς οικίας τῆς ἀμαρτωλῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ ἑκάστησαν ἐκείνη κατεπαφίσθη ὅπῃ τὸν Μωσῆσ θανάτων, ποὺ εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς εἰκῆς μαρτύρησε εἰς σταθλοὺς διὰ τὴν τήνην.

Μεταξὺ Μαγδαλῶν καὶ Βηθσαῖδ ἐγενεν ἄλλο θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπὸ τὰ Μαγδαλά ὁ Χριστὸς κατηβύθη εἰς Καπερναούμ. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν πόλιν αὐτὴν εἶναι τὴν ἀνοίγειν μαγευτικὸς. Ἐνὰ στενὸν μονοπάτι ἔρπει διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν μὴ τὸν τριφύλλο καὶ τὸ βελόδι δο τῶν σπαρτῶν.

Παντοῦ κόκκινες παπαροῦνες καὶ κίτρινα ἀγριολούλουθα διασπείρουν τὴν χλόην μὴ τὰ ζῶοντα νον χρώματα. Εἰς τὴν ἐλαχίστην κοιλότητα βράχου, εἰς τὴν παραμικρὰ κορυφά, φυτρῶνουν κυκλάμινα ἢ ἀνεμώνες, ἐνῶ εἰς τὴν ἀκτὴν, μὴ ἥσυχον παλασιμόν, τὰ κύματα σποῦν ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ βότσα.

Ἄ. Ὁ Ἰησοῦς ἐβίβασεν ἐλπίαν ἀπὸ τὴν χλόην, ἐσέπνευσε τὸ ἀρώμα αὐτῶν τῶν λουλουδιῶν, ποὺ κἀκεῖ ἀνοίγει ἀνθίσχον εἰς τὴν εὐτυχισμένην αὐτὴν κοιλιάδα.

Εἰς τὴν Καπερναοῦμ τὰ θεϊκὰ πόδια τοῦ πάτησαν στίς ἴδιες πλάκες ποὺ πρίβονται σήμερον κάτω ἀπὸ τὰ βράχια τοῦ φονιφάρου ἢ εἰς ζῶντες τοῦ κολοκαριδοῦ.

Καπερναοῦμ! Τὴν πόλιν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς εἶχε καταστήσας ἐκείνην πατριδά τοῦ Πέτρου. Ὅτι σπείτ τοῦ Πέτρου καὶ ἐπληρώσας φόρον γὰρ τὴν παραμηνὴν τὸν εἰς τὴν πόλιν.

Εἰς τὴν ναοὺς τῆς ἐπολαπλάσασας τὰ θαυμάτια τοῦ τόσου τοῦ ταπεινούς, ὅσον καὶ τοῦ πλουσίους. Ἐκεῖ ἐθεράπευσε τὴν πνεύσ.

ταῖ τοὺς ὀφθαλμούς μας κλειστός, ὥστε νὰ μὴ Σὲ γινώσκωμε, μοιλοῦντι ἴσταιν καὶ πάλιν, ὅσοι τῇ ψυχῇ μὴ τὸ σῶμα. Ἀλλὰ Σὺ, Κύριε, μένεις μαζί μας εἰς τὴν πόρταν τοῦ βίου μας, διότι Σὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ τε-

πρόν τοῦ Πάτρου καὶ τὸν ὑπηρετῶν τοῦ ἐκτονάρκου.
Ὁ ἀνθρώπος αὐτοῦ ἔχειρε
μὲν πολλὰ ἐκτιμήσεως εἰς τὴν
πόλιν. Καὶ ὁ Ἰσραηλῆτις ἔ-
λεγε,ν εἰς τὸν Χριστὸν ὅτι Ὑ-
μῶν, ἀξίει νὰ τοῦ καμψήρῃ
χρὶν τοῦ, διότι ἀγαπᾷ τὸ
ἔθνος μας καὶ αὐτὸς μᾶς ἐ-
κτίσει τὴν συναγωγὴν.
Καὶ ὁ Ἰησοῦς κατηνύβηθη
πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκτονάρ-
κου. Ὅταν δὲ ἔρθανεν
εἰς μεκρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας
ἀπόστασιν, ὁ ἐκτονάρκος
ἔστειλε πρὸς αὐτὸν φίλους
λέγων ὅτι Ἐκύριε μὴ σκέλλου
οὐ γὰρ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα ὀπ-
τῶ τὴν στέγην μου ἐλεῶσά-
ναι διὰ οὐδὲ ἔμαυτον ἡ ἐλπί-
σας πρὸς ἐλπίην, ἀλλὰ εἰ-
πὸν καὶ λαθίστατον ὁ παῖς
μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἀνθρώ-
πος εἰμὶ ἰσὺ ἐξουσίαν τας-
σόμενος, ἔχων ὅτι ἔμαυτον
στρατιώται, καὶ λέγων τοῦ-
το πορεύεσθαι, καὶ πορεύε-
σθαι, καὶ ἄλλω ἐρχου καὶ ἔ-
ρχεται καὶ τῷ δοῦλῳ μου πο-
ίησον ταῦτα καὶ ποιεῖς.
Ἀληθὸς ἔ- Δὲν εἶμαι ἀξίος
νὰ ἔλθῃς σπῆτι μου, ἀλλὰ
εἰπέ μονάχα ἐν λόγῳ καὶ
ὁ ὑπηρετὴς μου θά θωραπευ-
θῇ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμα-
σεν τὸν ἀνθρώπον καὶ εἶπε
πρὸς τὸν ὄχλον ὅτι Ἐλεῶν ὁ
μὴν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ το-
σάτην πίστιν εἰσὶν. Ὅταν
ὁ ἀπὸστατὴς ἐβόησε φωνή-
ναι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐκτονάρ-
κου εὐρον τὸν δοῦλον θωρα-
πευμένον, ἐντέλεον καλὰ.
Εἰς τὴν Κασαρναοὺ ἐξέ-
τέλεσεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἄλλας
θαύματα, ἅσαι ἐξέβησε ἐκ
μακρῶν τὴν διδασκαλίαν τοῦ
καὶ αὐτὴς τῆς πόλεως ὁ πᾶς
τοικοὶ ἠρνήθησαν νὰ πιστεῦ-
σιν εἰς τὸν Ἰησοῦν κατάραν
τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῆς πό-
λεως τῆν. Ὑμῶν καὶ Κασαρ-
ναοῦ, ἡ ἑὰς τὸν οὐρανὸν ὁ
ὕψωθετος, ἑὰς αἶθου καταβῆ-
βαισθῇ. Τὴν κατάραν τοῦ
Χριστοῦ ἐπάναυον καὶ αἱ
πνευματικαὶ πρὸς τὴν Κασαρ-
ναοῦ πόλεις Χοραζῖν καὶ
Βηθσαῖν, καὶ κοῦαί σοι, Χορ-
αζῖν, οὐαί σοι, Βηθσαῖν.
Καὶ ἡ κατάρα ἐπληθύνε-
σεν ὅτι
Ἀπὸ τὴν ὑπερόχον συνα-
γωγὴν τῆς Κασαρναοῦ ἐβ-
μένον ὅμμερα παρὰ ἐκτο-
νὰ χίστα τινὰ ὑποκλίσαντο
ἐν τῇ πόλει τῇ.

Τὰ κόκκινα Λαμπριάτικα αὐγὰ ἀποτοῦλιν ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα χριστιανικὰ ἔθιμα. Τὸ αὐγὸ, λίγο πρὶν ἀπὸ τοὺς Μεσοκαινικοὺς χρόνους, ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴ θρησκευτικὴ κοσμογονία.

Ἡ Βι-βλὴν, ἡ μητέρα τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ ἰνδικοῦ πανθῆος, μυθολογεῖται ὅτι γέννησε τρία αὐγὰ. Ἀπ' αὐτὰ τὰ βῆγχαν ὁ Βράμης, ὁ Βισνὺ καὶ ὁ Σίβας.

Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία ἀπαρχοῦται ἐπίσης μὲ τ' αὐγὰ. Ἀπὸ τὴν ἔρωτα τοῦ Διὸς κόκκινου καὶ τῆς Ἥρας, γεννήθηκα ἕνα αὐγὸ, ἀπ' τὸ ποῦ ἐβῆκα ἡ ὥραρα Ἐλένη, ἡ μετέπειτα ἀφορμὴ τοῦ Τρωτικοῦ πολέμου.

Οἱ Διόσκουροι ἐπίσης ἐβῆκαν ἀπὸ ἕνα δικροκὸ αὐγὸ. Μιὰ δημοτικὴ παράδοση — πιθανὴ Μικρασιατικὴ — νὰ πῶς ἐξηγεῖ τὸ δάψιμο τῶν αὐγῶν τὸ Πάσχα :

Μιὰ χριστιανικὴ βῆκα στὸ ἔθρονο τῆς μιαν Ἑβραίας, ποὺ κρατοῦσε στὴν ποδιά τῆς αὐγὸ γὰς. Ἡ χριστιανικὴ τῆς λέει μὲ θριαμβευτικὰ ὅροι :

—Τάμαθες : Ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς γὰς !

—Ἀν γίνουσι τὰ αὐγὰ κόκκινα, τότε θὰ σὲ πιστέψω, τῆς ἀνέφησε ἡ Ἑβραία.

Κι' ἀμέσως τ' αὐγὰ πῆρσαν ἕνα λαμπρὸ κόκκινο χρῶμα.

Κατὰ τὴν μεσαιωνικὴ, συνθηματικὰ χρώματα τῶν αὐγῶν ἦταν ἀκόμη τὸ χρυσοῦ, τὸ γαλάζιο καὶ τὸ κίτρινο.

* *

Στὴ Ζάκυνθο τὰ τοσφάκα τῶν πρῶτων κόκκινων αὐγῶν, φυλάσσονται καὶ τὴν Πρωτομαγιά, πολλὸ πρῶτ, τ' ἀντικατατοῦν μὲ ἄβηλ καὶ τὰ σκορπίζουν μπρὸς στὴν εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

* *

Ἔνα παλὲρ ἔθιμο μεσαιωνικὸ στὴ Ζάκυνθο, ἦταν κι' αὐτό :

Σ' ἕνα σπιτί, μαζεύονταν δωδεκά κοπέλλες, ποὺ εἶχαν τὸ ὄνομα Μαρία, Ἡ συγγενικοὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ Μονα-

τοιοτον πριν από την ανατολή
της Μεγάλης; Παρασκευής. Τό
σουστάμωμο αυτό, χρησιμώ
τάκι έπεισαν ήταν άρρωστοί και
ή λαική δοξασία έλεγε, έτσι
γινόνταν άμωμο καλά.

* *

“Αλλά και ό έορτασμός του
Πάσχα τών παληών” Αθην
Την Μεγάλη Τετάρτη, ή
“ελληλαρχία” αλλάει απ’
τάκι τα σπίατα έλαφύει και
ζώνουμε χωρίς προζύμι. “Ο πα
ζώνος έβριζε επάνω το Σταυρό
μέ το Τιμιο Ώλο και το ζυ
μάρη άνδισαν. Αυτό ήταν το
άνέμο προζύμι: τής χρονιάς
την Μεγάλη Πέμπτη, ύστερα
από τή λειτουργία, όλοι οι
ένορτες έπεισαν ένα κομμα
τάκι και μ’ αυτό ζώνωσαν τις
κούλορες της Δευτέρας.

“Ο Έσπερινός της Δευ
τέρας, λεγόταν, όπως και σή
μερα “Αγάπη”.

Στήν “Αγάπη”, γινόντου
σαν “έδωροποιά” νέα παλ
ληκάρια, έφερνε δέ να έχου
μαζύ τους κι ένα κορίτσι.

“Ο παπάς, άφου δόξας όρ
κισε στο Εοχάγγιον, τούς τό
λιγε μ’ ένα μικρό κόκκινο
ζωνάρι και τούς έφερνε μέσα
στο ιερό. Έκει έδιναν άνα
μεταξύ τους τών άδελφικών ά
σπασμό, φιλούσαν το χέρι το
παπά κι ήταν πιά “άδελφω
μένοι στο σπαθί και σύντε
ροι στο δόξιο”.

Τό κορίτσι αυτό το έω
ρυσαν σαν άδελφή τους. Για
τήν τιμή της ήταν όλοι έτοι
μοι να θυσιαστούν και για τήν
άποκατάστασι της φρόντιζαν
όλοι.

Στή Μακεδονία γυναίκες
και κορίτσια, τή Μεγάλη Έ
βδομάδα, κρατούσαν το “Τρί
μερο”, νηστία δηλαδή α
στηρη επί τρις ήμέρες.

Μετά το “Τρίμερο”, πάνε
στην εκκλησία και άφου πά

τὴν τὴν εὐλογία τοῦ πατρὸς
 ποικιλοπρόσωτοι κατόπιν τὰ φυσικά
 σπένται, ἔπου τοὺς σερ-
 φρονικοί «πειτούλους» πα-
 ρακαταλιόμενες με καρδία.
 Οἱ «πειτούλους» αὐτὲς γι-
 νονται χωρὶς λάδι.
 **
 Τὸ δραν τῆς Μεγάλης Πέμ-
 πτης, ὅταν διαδίδονται τὰ
 ὀσέκεα Ἑσπγγίλια, κάδους
 ἴσοι κρὶ ἀπ' τῆς λαμπάδας
 γυρο, ἀπὸ ἐντα σταυρὸ καὶ
 ὁ δάξουν μῆσα σὲ φυλακτὸ
 ἀπὸ τὰ τοὺς φυλάξ ἀπὸ ἀναπο-
 τελέσει.
 Τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ,
 ὅταν πιάσουν καρμὰ δουλαί
 τὰ τὰ χέρια τοὺς. Κυρίως προ-
 ἔχουν ἀ μὴ πιάσουν οἰδρα
 καρφί.
 **
 Τὴν νύχτα τῆς Μεγάλης
 Πέμπτης πρὸς τῇ Μεγάλῃ
 Παρασκευῇ, ὁ χωριανὸς ἔ-
 μαχυστοῦσαν τὸν
 ἑσταυρωμένον.
 Ἐπίσης ὁ μητέρας φέρ-
 ον τὰ παιδιὰ τοὺς, ὅσα εἶνε
 ἄρρωστοι καὶ τὰ κοιρίφω-
 ῖνα κάδους ἀπὸ τὸν ἑσταυρωμένον
 Ὅταν πάλι εἶναι κανάνας
 ἀρρωστοὺς ἀρρωστοὺς, ποὺ ἐν-
 ἀπορετὴν ἀ ὁρμητὸ τοῦ πατρὸς
 τὸν τὰ ρούχα τοῦ, τὸ τυλί-
 γουν ὁ ἕνα «μποζά» καὶ τὰ
 ἐξάξουν κατὰ ἀπὸ τὸ Σταυρὸ.
 Τὸ Μεγάλὸ Σάββατον ὁ ἀρρω-
 τὸς τὸν τὰ φορεῖ γιὰ τὸ γίνω-
 καλὰ.
 **
 Ὅταν θὰ γυρίσῃ ὁ Ἑπιτά-
 φιος σὲ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῆς
 σιτιμῆς ποὺ ὁ παπάδης τὸν
 κρατᾷ σιτοὺς ὅμως τοὺς,
 ἡμπετανοὺς ἀπὸ τὴν Ὁραία Πά-
 λη σὲ τὸ ἱερὸ πὰ ἔλοι παρ-
 ἀνὰ δειντρολόβαν, ἀπὸ ἐκείτων
 ποὺ ἔχουν ἐκπέσει τὸ σῶμα
 τοῦ Ἀρσίου. Τὰ δειντρολό-
 βαν αὐτὰ φέρουν εὐτυχία
 καὶ ὅταν ὅσῃ οἱ ὄρκοι οὗ τὰ κρα-
 τεῖ ἀπάνω του.
 **
 Οἱ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ
 ΛΗΣΙΣ
 Τῆς ΣΥΝΕΛΕΞΕΩΣ

КАПЕР'НАОУМ

Ἡ πόλις πού κατηράσθη ὁ Ἰησοῦς

ΑΡΧΑΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τὰ κόκκινα αὐγά τοῦ Πάσχα

Τὰ κόκκινα Λαμπριάτικα
αὐγὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ
ὀραϊότερα χριστιανικά ἔθιμα.
Τὸ αὐγὸ, λίγο πρὶν ἀπὸ
τὸς Μεσσηνιακοὺς χρόνους,
ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴ
θρησκευτικὴ κοσμογονία.

Ἡ Β:βινὴ, ἡ μητέρα τῆς
Ἀγίας Τριάδος τοῦ ἰνδικοῦ
πανθῆος, μυθολογείται ὅτι
γέννησε τρία αὐγὰ. Ἀπ' αὐ-
τὰ βῆγκαν ὁ Βράμας, ὁ Βι-
σνού κι' ὁ Σίβας.

Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία ἀ-
παροχολεῖται ἐπίσης μὲ τὸ αὐ-
γὰ. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Δι-
ὸς καὶ τῆς Ἀθήνας, γαν-
νύθηκε ἕνα αὐγὸ, ἀπ' τὸ ὅ-
ποιο ἐγέννη ἡ ὥρατα Ἑλένη,
ἡ μετέπειτα ἀφορμὴ τοῦ Τρω-
ικοῦ πολέμου.

Οἱ Διδασκοὺροι ἐπίσης ἐγῆ-
καν ἀπὸ ἕνα διχροκο αὐγὸ.

Μιά δημοτικὴ παράδοση —
πιθανῶς Μικρασιατικὴ — νὰ
πῶς ἔζηγαν τὸ δάφιμον τὴν
αὐγὴν τοῦ Πάσχα :

Μιά χριστιανὴ ἐβρίσκει τὸ
δρόμο τῆς; μίαν Ἑβραία, ποὺ
κρατοῦσε στὴν ποδιά τῆς αὐ-
γὰ. Ἡ χριστιανὴ τῆς λέει μὲ
θριαμβευτικὸ ὄρος :

— Τίμαρες ! Ἀναστήθηκε
ὁ Χριστὸς μας !

— Ἀν γίνουν αὐτὰ τ' αὐγὰ
κόκκινα, τότε θὰ εἰς πιστεύω,
τῆς ἀνήντησε ἡ Ἑβραία.

Κι' ἀμέσως τ' αὐγὰ πῆρσαν
ἕνα λαμπρὸ κόκκινο χρώμα.

Κατὰ τὸν μεσσηνιακόν, συνη-
θισμένον χρώματά τὰν αὐγῶν
ἦσαν ἀκόμη τὸ χρυσοῦ, τὸ γα-
λάζιο καὶ τὸ κίτρινο.

* *

Στὴ Ζάκυνθο τὰ τοσφιλία
τῶν πρῶτων κόκκινων αὐγῶν,
φυλάσσονται καὶ τὴν Πρωτομα-
γιά, πολλοὶ πρῶτ, κ' ἀνακα-
τεύουν μὲ ἄδην καὶ τὰ σκορ-
πίζουν μπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ
σπιτιοῦ.

* *

Ἐνα παλὸν ἔθιμο μεσση-
νικὸ στὴ Ζάκυνθο, ἦταν κι'
αὐτό :

Σ' ἕνα σπῆτε, μαζεύονταν
δωδεκά κοπέλλες, ποὺ εἶχαν
τὸ ὄνομα Μαρία. Ἡ συνη-
θισμένη ἀποκαλῶν τὴν Μαρία

ἔπειτα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν
τῆς Μεγάλης; Παρκομαθῆς. Τὸ
παιδιάκι αὐτὸ, χρῆσταις
γιατὶ ποιοῦν ἦταν ἀρροστοίκα
ἡ λατὶκὴ δοξαρία εἰπε, εἶπε
γινώσκον ἀμέσως καλὰ.

**

Ἰὼν ἀπὸ τὸ ἔρτασμός τοῦ
Πάσχα τὸν ὁλοκαύστην Ἀθη-
ναίων, εἶχε τὰ περιγράφει τοῦ
Τὴν Μεγάλῃ Τετάρτῃ, ἡ
ἐκκλησιάρχισσα» μάζευσ ἀπὸ
τῶν ἐλπίων οἰκίας ἀλλοῦ καὶ τὸ
ζῶμενος χωρὶς προζῶν. Ὁ πα-
πὰς ἐβίβει ἐπάνω τὸ Σταυρὸν
μὲ τὸ Τιμὸν Ὡλο καὶ τὸ ζυ-
μὰν ἀνέβαινε. Αὐτὸς ἦταν τὸ
νέο προζῶν καὶ τῆς χρονιάς τῆς
τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ὅστερα
ἀπὸ τῆς λειτουργίας, εἰσι οἱ
ἐνορτές ἐπαίρουν ἕνα κομμά-
τι καὶ μὴ αὐτὸ ζῶμενος τῆς
κοιλοῦρας τῆς Λαμπρῆς.
Ὁ Ἐσπερινὸς τῆς Λαμ-
πρῆς, λεγόμεν, ὅπως καὶ σή-
μερα ὁ Ἀγάνητ.

Στὴν ὁ Ἀγάνητ, γινόμενου-
σαν ἡ ἐκκρησσοποιεῖ νῆα παλ-
λῆσαν, ἔκπερσε δὲ νὰ ἔχουν
μαζὺ τοὺς καὶ ἕνα κορίτσι.

Ὁ παπὰς, ἀφου τοὺς ὁρ-
κίσει στὸ Ἐγγέλγιον, τοὺς τό-
λεις μὴ ἔνα μακρὸν κόκκινον
ζυμὰν τῶν τοὺς ἔκπερσε μῆσος
στὸ ἱερό. Ἐκεῖ εἶδον ἀνα-
μεταξὺ τοὺς τὸν ἀδελφικὸ ἀ-
σπαρμό, φιλοῦσαν τὸ χεῖρ τοῦ
παπὰ καὶ ἦσαν πὰ ἀδελφω-
μένοι στὸ σπαθὶ καὶ οὐντρο-
φοι στὸ δόλι.

Τὸ κορίτσι αὐτὸ τὸ θεο-
ροῦσαν σὰν ἀδελφὴ τοῦς. Γιὰ
τὴν τιμὴν τῆς ἦσαν εἰσι ἐτοι-
μα νὰ θυσιάσων καὶ τὰ τὴν
ἀποκατάστασι τῆς φροντίει
εἰσι.

Στὴ Μακεδονία γυναῖκες
καὶ κορίτσια, τῇ Μεγάλῃ Ἐ-
βδομάδῃ, κρατοῦσαν τὸ Ἐπι-
μύριον, νηστεία δηλαδὴ αὐ-
στην ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

Μετὰ τὸ Ἐπιμύριον, πάντα
στην ἐκκλησία καὶ ἀφου πὰ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ

ΠΡΟΣΚ
ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΕΣΤΙΝ

οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς ἡ ἀποστολή τοῦ πατρὸς
 ἀποκαθίσταται κατόπιν τῆς φι-
 λίας σπίντας, ἐπει τοὺς σερ-
 ρόντας «πειτουλίτους» πα-
 παλιτομμένες με καρδίᾳ.
 Ὁ «πειτουλίτους» αὐτὲς γι-
 νονται χωρὶς λάδι.
 **
 Τὸ δρᾶν τῆς Μεγάλης Πέ-
 ντης, εἶναι διαδίδονται τὰ
 ὅδεκα Ὑμνητῆς, κάθουσι
 (ὅσοι καὶ ἀν' τῇ λαμπρῶν
 καὶ, κάνουν ἕνα σταυρὸ καὶ
 δὲ δέξουσι μέσα στὸ φυλακτὸ
 εἰς τὰ τοὺς φυλάξ ἀπὸ ἀστρο-
 πηλῆς.
 Τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ,
 ἐν πένθον καμνὰ δουλαιὰ
 εἰς τὰ χέρια τοῦ. Κυρίως προ-
 ἔχουσι νὰ μὴ πιάσῃ σίδηρα
 καρφί.
 **
 Τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης
 Πένης πρὸς τῇ Μεγάλῃ
 Παρασκευῇ, οἱ χωριανὲς ἐ-
 γυγχεύουσιν τὸν Ἑσταιρωμένο
 τὸν ἐκκλησία.
 Ἐπίσης οἱ μητέρες φέρ-
 νουσι τὰ παιδιὰ τους, ὅσα εἴναι
 ἔκρωστα καὶ τὰ κοιμίζουσι
 ἑαυτὰ ἀπὸ τὸν Ἑσταιρωμένο
 Ὅταν πάλι εἶναι κανένας
 ἀρρωστὸς ἀρρωστὸς, ποὺ δὲν
 ἀπορρίπτει τὸ ἄσπρη τοῦ πατρ-
 ὦν τοῦ ρυθμὰ τοῦ, τὰ τυλί-
 νουσι σ' ἕνα «μφοῖα» καὶ τὰ
 ἑαυτοὺς καὶ ἀπὸ τὸν Σταυρὸ.
 Τὸ Μεγάλον Σάββατον δ' ἀρρω-
 στὸς τὰ φορεῖ γιὰ νὰ γίνῃ
 καλά.
 **
 Ὅταν θὰ γυρίσῃ δ' Ἐπιτά-
 φιος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῇ
 ὁμιλίᾳ ποὺ οἱ παπάδες τὸν
 κρατοῦν στοὺς ὄμους τοῦ,
 μπαίνουν ἀπὸ τὴν Ὁραία Πό-
 λη στὸ ἱερὸ καὶ εἰς τοὺς πατρ-
 ὦν δεινερολάβαν, ἀπὸ ἐκεῖθεν
 ποὺ ἔχουν σκεπαστὸ τὸ σῶμα
 τοῦ Ἀριστοῦ. Τὰ δεινερολά-
 βαν αὐτὰ φέρουν εὐτυχία
 καὶ βγαίνει οἱ ἔκτοιν [τὰ κρα-
 τεῖ ἀπάνω τοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΝΑΥΠΑΚΤΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[illegible]

κραστού, τούς κούρτιζε λίγο
και ο γυφτοζεραφάκι με
το σάλμα του κι' ακούονταν
και κανένα «μπά»... δέν ήταν
τόσο σπουδαίο, *Ήσαν κνί-
σπασίον, αλλά ήσαν κι' έν-
θροισι.

Τ' άπομειώμερο έπειτα άπε-
τό σχολάσμα της έκκλησιας
το πασχολιόν γιορτάδι άλλω-
ζε θην. Γινόνταν λίγο μετρημέ-
να και κοσφορρόπετο. *Όλοι κι-
δλες μικροί και μεγάλοι, ντυ-
μένοι παιτά μέ τα γιορτινά
ντυ, τραιοβόσαν κατά το κοι-
νοβούργιο χωριό. Έκεί έξω, και
τά στο πλούσιο και καθάρι-
ονόρη της αγάπης θά πανέ-
κο το χορός. Καί τ' χορόν
*Όλο το χωριό κι' οι καθένας
μέ τη σειρά του. *Τέτοια
ποδών, τα κι' είπ' έγώ κοι-
νός... έδω... ήσαν παρομε-
ριμένα. Κι' ή όμορφη δημαρ-
χοπούλα κι' ή ροβοκόκκινη
χαρατοπούλα κι' ή λυγρή
παπαδοπούλα κι' ή γαλιάνθη
ή τσιματιστοπούλα και κοντι-
νός έσνερε καλόκεφος και έ-
σνερίστος ο χορός ώς πού ν
νύκτωρ.

*Όμως, ό γέρο-Ντόλοα
άπ' τ' Νειόκαστρο ήταν πο-
δινε κάθε χρόνο στο χορό χυ-
ρομένη και γελαστή θύη. *Α-
πομαάλλης ακούσοντας, ή
αστομάδα και παιγνίστριας, γι-
α πείσε ζωημένος μέ το λαμπ-
ρικό χορό τού καινοβούργι-
ου χωριού. Δέν ήταν μονάχα κα-
λό χορευτή. *Ήταν καλός
ή χαρακτήρας. Χόρευε και πε-
ραζε. Δέ ή Χόρευε... πάλι πε-
ραζε.

Μικρό παιδί τόν θυμάμαι
με χορήγιο σκερτσόζικα. Καί σ-
μερα άκόμα, έπειτα από τόσα
χρόνια κάθε τέτοια μέρα ή
χεται στήν άνάμνηση μου ή
φάτος και καλόκαρδος, γιά να
μέ ζαναγυρισθί γιά λίγο στο
παλιό καλό καιρό.

ΑΙΜΟΣ ΕΠΑΚΤΗΣ

τα κομμάτια τους, και έβγαζαν
που νομίζεις πως έχουν πο-
λύ, αλλά από το φέρετρό
έβγαζαν δύο Νέους. Άς μη
έβγαθαι ακόμη τίς 'Εμμε-
νους, είναι τόσο γλυκάκι-
σιντροφιλά που. Άλλα νο-
μίζεις λίγο έβγαθαι στα πρώ-
τα στήλια του χωριού.

Ο Νέος φαίνεται ότι θύ-
λει να τους αποκαιρητήσει,
και η καρδιά τους σφιγγό-
νται από θλίψη και αγωνία.

«Όστε θα μείνουν μαζί μ-
νοι με τους θλιβερούς στα
χαρμύδια και τις αμφιβολίες.
Και γιατί το αδερφό μου
βρήλη ίσως απευθύνεται
στην ψυχή προς τον Άγι-
στο συγγενή σου. Μεί-
μαθ' έναν δηλ. προς έσένα
έτσι και εκείνατες η ημέρα
...». Κόρις, μείνε μαζί μ-
ας, ποιος ποιος θα χάσει
σκόνη της νύκτας, μείνε
φωτισμένος θα ψυχικά μας σ-
τάξει. Μοιάζει τόσο πο-
λύ. 'Εκείνον που αναζητεί
ψυχή μας. Μη μάς αρνηθ-
τεί χέρι αυτόν μείνε μ-
μας.

Και βέβαια θα μείνουν μ-
αζί τους, αφού είναι αυτός ο
δικός που η ψυχή τους ε-
σταλάζει, αφού γι' αυτό
έσταυράθη, αφού γι' αυτό
'Ανέστη και γι' αυτό π-
νει την πορεία της π-
'Εμματος. Η αλήθεια εί-
ναι ότι αυτόν που γνωρίζ-
ακόμη, θα τον γνωρίζου-
μας δε θα διαβήλεις από
μέ τη θύρα, θα διαβήλεις
μέ την ελπίδα του άρ-
μα τότε αυτόν ο πρώην ο
γνώστης, θα γίνουν οι δ-
ψυστοι κάρτερης της 'Α-
σπασίας Του.

Ο 'Αναστάς Κόρις, καθ-
οι δύο εκείνοι μοιχαίτη
Σε έγνώρισαν, μοιχαίτη
νεράβις μετ' αὐτῶν, δι-
καροτάβοντο ο δόξαβλητος
Έτσι και η όμιχλη της ε-
στίας και του όλοισμου

"ΠΑΡΙΣ
 ΠΑΣΧΑΛΙ
 ΜΕΤΗ
 "ΝΩ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΑ

ΤΖ
 Μουσικοί άκούρασ
 διάδασιν Σας
 Θά σάς σκορπίσου
 τας ημέρας του ΠΑ

ΤΖ
 ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚ

πομένουν παρά μόνον ή ο
νάμνησις.

ΖΙΑΝΑ,,
ΝΟ ΓΛΕΝΤΙ
Ο ΤΡΙΟ
Ν Τ Α,,
ΚΗ ΜΑΡΟΥΔΑ
ΤΗΛ. 29—641

5
ΑΚΙ
τοι εύρίσκονται εις την
ν τó ΚΕΦΙ και την ΧΑΡΑ
ΣΧΑ
ΑΚΙ
ΚΗΣ - ΣΚΑΝΑΒΗΣ

φτιαχταν ένα πουκάμισο, που έπρεπε να είναι χωρίς άλλο

**“Οποιος συντάζει
το ρούχου του**

Έχει τα μισα, λέει ή παροιμία. Άλλα, γιατί να μην τα έχετε ολόκληρα και πάντα ευπαρουσίαστα; Τά ρούχα διατηρούνται μόνη, όταν τα προσέχετε και τα καθαρίζετε.

Τό συγκρότημα Καθαριστηρίων - Σιδωρωτηρίων τό

ΜΑΓΙΚΟΝ

πλουτισμένο με τό τελευταία σύγχρονα μηχανήματα και όργανα μέ σύστημα “Αμερικανικών, σς έγγυαται την ταχύτεραν και καλύτεραν εξυπηρέτηση.

Με ειδόν, αυτόκίνητον θά παραλάβωμεν τό ρούχα σας από τό σπίτι σας και θά σας τό επιστρέψωμεν χωρίς καμμίαν επίδωρυναι σας.

**Τηλεφωνώμετε
21.18 η 36.11**

“ΔΕΚΤΟΡ,

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ Φ
Τελευταίου τύπου 'Ακτινολ
ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ Καρκίν
— Κασίδας, 'Αγγειωμάτων
δνύχων. ΥΠΕΡΙΣ
Δ. ΠΑΠΑΔ
'Ερμού—Κανακάρη

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΣ
ΜΕΙΔΙΚΟΣ επί όλων τ
σπονδυλικής στήλης—λε
και τών αρθρώσεων
DR ΖΑΦΕΙΡΙ
'Εγκατασταθείς εις Πάτρ
του Κανακάρη 180 (Βεαν

ΝΕΑ Κ
ΩΤΟΡΙΝΟΛΑ
'Ιατρού **ΣΠΥΡ. Χ**
ΕΙΔΙΚΟΥ ΩΤΟΡΙ
ΔΕΧΕΤΑΙ Κ
Πλατεία Γεωργίου
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΨΙ
δι' έγρ

ΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
Α. Μηχανήματα SIEMENS
του δέρματος, τριχοφύτων
— χειλοειδών, παθήσεων
ΣΤΑΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ
ΔΟΠΟΥΛΟΣ
118 — Τηλ. 30-61

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
δόν ασθένειαν των οστών
άντης χειρῶν καὶ ποδῶν ὡς

ΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ
ας δέχεται εἰς τὸ Ἰατρεῖον
ἐφημερίδος «Νεολόγος»

ΚΛΙΝΙΚΗ
ΡΥΓΓΟΛΟΓΙΚΗ
ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗ
ΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΥ
ΔΟΪ ΕΚΔΙΤΗΝ
Α' ἀριθ. 9, Τηλ. 36-65
ΣΤΑΙΣ ΜΕΝΟΥΣ Ι.Ε.Α.
χειρουργος

"PARIZIANA."

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΓΛΕΝΤΙ
ΜΕΙΤΟ ΤΡΙΟ
“Ν.Ω.Ν.Τ.Α.,”
ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΑΚΗ ΜΑΡΟΥΔΑ
ΤΗΛ. 29—641

5

TZAKI

**Μουσικοί ἀκούραστοι εὕρισκονται εἰς τὴν
διάθεσίν Σας**
**Θά σᾶς σκορπίσουν τὸ ΚΕΦΙ καὶ τὴν ΧΑΡΑ
τὰς ἡμέρας τοῦ ΠΑΣΧΑ**

TZAKI

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ - ΣΚΑΝΑΒΗΣ

**“Οποιοσ φυλάξει
τὸ πνεῦμα του**

έχει τὰ μισά, λέει ἡ
 παροιμία. Ἀλλά, γιὰ-
 τί νὰ μὴν τὸ ἔχετε ὁ-
 λόκληρα καὶ πάντα
 εὐπαρουσίαστα; Τὰ
 ρούχα διατηροῦνται
 μόνον, ὅταν τὰ προ-
 σέχετε καὶ τὰ καθα-
 ρίζετε.
 Τὸ συγκρότημα Κα-
 θαριστηρίων - Σιδη-
 ρωτηρίων τὸ
 ΜΑΓΙΚΟΝ
 πλουτισμένο μὲ τὰ
 τελειότερα σύγχρο-
 να μηχανήματα καὶ
 οργανωμένο μὲ σύ-
 στημα Ἀμερικανι-
 κών, σὺς ἐγγυᾶται
 τὴν ταχύτεραν καὶ
 καλύτεραν ἐξυπηρέ-
 τησιν.
 Μὲ εἰδικόν, αὐτοκί-
 νητον θὰ παραλάβω-
 μεν τὰ ρούχα σας ὁ-
 πὸ τὸ σπίτι σας καὶ
 θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψω-
 μεν χωρὶς καμμίαν
 ἐπίδορυναι σας.

Τηλεφώνηστε
 21.18 ἢ 36.11 ἢ ΔΑΕΚΤΟΡ.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
Τελευταίου τύπου Ἀκτινολ. Μηχανήματα **SIEMENS**

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ Καρκίνου δέρματος, τριχοφύτων
— Κασίδας, Άγγυωμάτων — χειλοειδών, παθήσεων
— ούχων. **ΥΠΕΡΙΘΑΪΣ ΑΚΤΙΝΕΣ**
Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Έρμου—Κανακάρη 118 — Τηλ. 30—61

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΔΩ ΖΑΦΕΙΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ
 Έγκαταστάσις εἰς Πάτρας· δέχεται εἰς τὸ Ἱατρεῖον
 τοῦ Κανακάρη 180. (Θανατὶ ἐφημερίδος «Νεολόγος»)

NEA KAINIKH

Ίατροῦ ΣΠΥΡ. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΥ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
Πλατεία Γεωργίου Α' ἀριθ. 9. Τηλ. 36—65
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΞΟΔΙΣΜΕΝΟΥΣ Ι.Κ.Α.
δι' ἐγχειρήσεως

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

ΜΙΣΚΟ

ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ